

Ceou 2007 – Verhaal Riet Lenaerts

Kraai was, gedurende het voorbije jaar, mijn krachtdier in het Westen: Naar binnen gaan en je doelen van binnenuit stellen.

Zij reikte zich opnieuw aan, via Maaïke en Ria, als mijn totemdier voor de Céou.

Ik diende kraai en mijn andere krachtdieren te vragen of iedereen zich achter deze beslissing kon zetten.

Kraai zelf was meteen duidelijk: "Wie anders zal je leren de magie in je leven te herstellen!"

Gorilla (Zuiden) zei: "Ok, kraai is je dagdagelijkse leraar. Zij is het anker dat je er altijd en overal aan zal herinneren dat je in een scholing zit, een pad gaat". Mijn Amerikaanse zeearend in het Noorden zei: "Laat kraai maar, als het echt nodig is, dan sta ik er meteen!". Toen ik deze woorden teruggaf aan kraai, reageerde ze wat snibbig: "Oh, de bond der verontruste ouders maakt zich zorgen!". Mijn bever in het Oosten vond alles ok, zolang ik maar "gewoon verder deed".

Waarom vertel ik jullie dit? Wel om mijn kraai, war ik ondertussen toch wel ben van gaan houden, wat te typeren. Het is een eigenzinnige, soms strenge maar verzorgende leraar die me meestal zonder omwegen aanreikt wat ik nodig heb om mijn volgende stappen te kunnen zetten. Zijzelf heeft me bij aanvang van het sjamanistische pad getypeerd als een hardleerse tante waarmee ze zich wel kon amuseren.

Jullie kunnen je voorstellen hoe verbaasd ik dus was toen ik kraai de eerste dagen telkens zag en hoorde als we naar de bron toestappen maar haar nooit kon bereiken als ik in het proces zelf zat.

Ik heb er twee bronnen over gedaan (Zuid en West) alvorens ik kraai, verongelijkt, toesnauwde: "Wat is dat nu met jou ... jij wou toch met me mee naar de Céou ... jij ging toch mijn steun en stut en toeverlaat zijn ... jij wou me toch begeleiden in mijn proces ... waar ben je dan verdomme?!"

Kraai verschijnt, hipt wat rond en draait dan haar kont naar me toe. Dat doet ze wel vaker wanneer ze vind dat ik onzinnige dingen zeg. Ze vliegt weg en ik den: "Nu ja, nog mooier!".

Plots staat ze terug pal voor me en krast het eruit: "Dat heeft nogal wat voeten in de aarde gehad eer je de vraag stelt. Steen en stut en toeverlaat!!!, waar haal je het? Heb ik dat gezegd? Ik heb gezegd dat ik je zal leren de magie in je leven te herstellen.

Wat dacht je dan, dat je kon komen leunen?! Wat heb je er zelf al aan gedaan ... aan de magie?

Zondag, in het zuiden, ben je alleen maar bezig geweest met morren omdat je vond dat de aanpak om naar de bron te gaan niet doelgericht genoeg was, niet efficiënt, niet functioneel en toen je bij de bron kwam,

bij het wonder, was je verdorie nog ontgoocheld omdat ze niet was zoals jij ze haar had voorgesteld.

Maandag, in het westen ...

Het begint me te dagen, maar liever dan dit toe te geven, kijk ik nog even de andere kant uit en speel ik nog even de verongelijkte "poor me".

Maar kraai laat zich niet afleiden en roept me, zeg maar, streng en rechtvaardig terug tot de orde:

Je moest zelf leiden. Nu ja, waar was je mee bezig? Hoe kan ik best leiden, hoe kan ik de groep best betrekken bij dit proces, wat is eigenlijk goed leiderschap!? Heb ik je beloofd dat ik je daarbij zou helpen???
Hardleerse tante ... ik heb het van in het begin gezegd."

Woensdag gaan we naar het noorden en volgen een stuk de stroom van de Céou. Nu pas voel ik, hoe ik stilaan versmelt en me overgeef aan de lessen van kraai, de lessen van de Céou, de boodschappen en signalen van de natuur, de stroom van het leven.

Via de stroom van de Céou vraagt kraai me wat ik nu wil. Wil ik aan de kant blijven zitten van waaruit ik me kan afvragen hoe het komt dat het water dat komt aanstromen ogenschijnlijk altijd onrustiger is dan het water dat voorbij en/wegstroomt ... of ga ik springen en me overgeven aan de stroom van het leven zelf?"

Ik voel en weet in heel mijn zijn dat dit ten voeten uit datgene is waar ik echt naar verlang. Maar hoe kom ik daar, hoe kom ik in die stroom en vooral ... hoe kan ik daar blijven?

Ik voel immers dat de middelen die ik tot nog toe gebruikte hier niet meer echt dienstig zijn ... de snelheid waarmee ik doelen wil halen, het inzetten de mind als kompas ... Het gaat nu, voor mij, over – werken vanuit het hart, dieper voelen, vertrouwen, loslaten, aanvaarden ... buigen voor het leven ... met aandacht en mededogen voor de ontroering die dat telkens weer bij mij oproept.

Mooie ontroering vanuit het aanvoelen hoe waarde-vol en dienstbaar deze weg is maar ook trieste ontroering omdat ik dit pad, dat het mijne is geweest, ken, maar niet langer herken.

Wanneer we vrijdag vertrekken naar de bron van het oosten, voltrekt de magie zich. Ik geniet met volle teugen, stel me geen vragen meer (of althans geen onzinnige of nutteloze), ik zet al mijn zintuigen open, geniet van verbinding met de natuur, met de mensen waarvan ik hou, ik doe wat ik moet doen en raak daarbij de tijd kwijt, terwijl ik toch op tijd ben. Ik vergeet prompt dat Maaïke en ik 's avonds dienen te koken ... geen momnet maak ik me hierover zorgen ... niets is moeilijk, alles loopt, alles stroomt, in verbinding: Is dit het wonder?

Als ik 's avonds, voor de motorhome mijn mandala van die dag beëindig, kraai in mijn buurt: "Zo hardleerse tante, ik denk je dat je nog kans maakt om het te leren!"

Ik hou van deze grom-kraai: "Dat denk ik ook kraai, dat denk ik ook!"

Vanmorgen had ik, voor ik aan dit verslag begon, een gesprek met Carlo, bij een "lekker bakje koffie", zoals hij dat noemt.

Ik ben hem zeer dankbaar voor dit gesprek want zijn vragen gaven mij de kans de antwoorden te laten komen vanuit die plaats, van waaruit ik nu wil leren praten: vanuit mijn hart, vanuit het spirituele, verbonden pad ... al weet ik nog lang niet altijd wat dat precies inhoudt, maar ik voel me wel "gedragen" in mijn keuze.

De Céou in al haar onrust, kracht en verleiding, het wonder van de natuur en haar dieren, de uiteenlopendheid en de warmte van de deelnemers, de vaste waarde van Ria en Jos maken deze week, voor mij, tot een magisch anker. En kraai ... zij glimlachte en kraste voort!